

TEORIA ABSOLUTĂ A RELATIVITĂȚII

Interviu: Ion Jianu – Florentin Smarandache

IJ: În matematică, Florentin Smarandache a introdus gradul de negare al unei axiome ori teoreme...

În fizică a introdus paradoxuri cuantice și noțiunea de nematerie...

În filosofie a introdus conceptul de neutrosofie...

În literatură și artă a fondat curentul de avangardă numit paradoxism..."

Am citat doar o parte din „inovațiile” dumneavoastră, domnule Florentin Smarandache. De unde atâtea preocupări, de unde timp?

FS: Știți cum s-au întâmplat toate acestea? Mă plictiseam de un domeniu, și începeam altul. Apoi mă plictiseam și de acesta, și săream la al treilea... Apoi, reveneam la prima pasiune începută și încercam s-o finalizez... Și tot așa... Acest procedeu este și un defect - fiindcă mă trezeam uneori cu multe lucrări începute, dar... niciuna terminată! Până la urmă, acest defect s-a transformat parțial în calitate: puțin câte puțin terminam una după alta...

IJ: Sunteți matematician (șef de promoție la Universitatea din Craiova, Secția Informatică), scriitor... Ce vă considerați înainte de toate?

FS: Mă consider om de știință și om de cultură. De fapt creez ceea ce simt. Am momente când mă preocupă fizica cuantică, și-atunci citesc, cumpăr cărți prin Amazon.com, ori caut pe Internet. Apoi intru cumva în tranșă și-mi curg idei... Pe urmă, după ce „dau totul afară” din mintea mea – ceea ce mă obsedează – m-apuc de altceva. De pildă, fac artă (teorie și practică)...

Când lucrezi cu pasiune, lucrurile ies mai bine și mai repede. De exemplu, am terminat odată, doar jucându-mă în Adobe Photoshop, un întreg album electronic! Artă abstractă.

IJ: 180 de cărți publicate, 200 articole științifice, 16 premii literare, iar în 2011 ați fost nominalizat pentru Premiul Nobel în literatură. Ați visat vreodată la o asemenea nominalizare?

FS: Nu am visat. Și mulți au fost surprinși, fiindcă mă știau matematician. Însă am scris vreo 80 de cărți de literatură, 10 albume de artă, iar restul cărți de știință (matematică, fizică, filozofie). Desigur, la unele sunt co-autor, editor, sau co-editor. Dar am colaborat cu sute de personae de pe glob. Am volume traduse în chineză, rusă, arabă, greacă, spaniolă, etc. Pe unde mă găseam, cream în limba respectivă: română, franceză, engleză.

IJ: Disident în Craiova, emigrant, iar acum profesor universitar la Universitatea New Mexico (SUA). Viața bate filmul! Care au fost experiențele fundamentale ale vieții în România (de unde ați plecat în 1988) și apoi în SUA, unde sunteți acum?

FS: Îmi place butada dvs.: viața bate filmul! Am avut un destin sucit, dificil, mereu negăsindu-mi matca, tot zbatându-mă într-o parte sau alta. Mereu nemulțumit de mine și de alții. Cred c-am obosit...

În Craiova noastră dragă am avut onoarea sa mi se întocmească patru dosare la Securitate, însumând peste 880 de pagini: mă pozau pe străzi, îmi ascultau telefonul, îmi confiscau scrisorile trimise și manuscrisele. Eram, deci, o persoană „importantă”! Și în America m-am luptat cu morile de vânt... Am fost și șomer, apoi semi-șomer timp de doi ani.

IJ: După stabilirea în SUA, ați revenit de multe ori în Craiova. Cum ați regăsit orașul la ultima vizită făcută, cum vi se par oamenii – triști, săraci?

FS: Am întâlnit foști colegi de liceu din Craiova, foști profesori, verișori la care trag mereu - ce locuiesc pe Calea București, alții în Lăpuș. Într-adevăr, mulți se plâng că viața devine din ce în ce mai grea... Alții au emigrat ca mine...

Dar și în vest sunt probleme cu găsirea unui loc de muncă – vă spun acest lucru deoarece am lucrat în vara anului 2010 în Franța în cercetare, la ENSIETA, și am întâlnit emigranți de-ai noștri dar și țigani care cerșeau chiar sub Turnul Eiffel la Paris... fără pic de rușine.

IJ: Sunteți singurul român în orașelul american unde locuiți, așa ați declarat. Cum vă alinați dorul de România? Păstrați legătura cu Oltenia dumneavoastră natală?

FS: Așa este: mă simt singur - vă mulțumesc că ați citit cărțile și jurnalul meu intim. Dorul de țară îl menținem noi, exilații, prin telefoane, și mai ales prin email-uri. Eu țin legătura cu rude, prieteni, foști colegi de liceu sau facultate, scriitori, profesori, oameni de știință din România. Dau săptămânal telefon mamei la Bălcești.

IJ: Ce înseamnă România de astăzi în ochii americanilor de la locul dumneavoastră de muncă? Capitala este București sau... Budapesta?!

FS: Acum România este văzută mai bine în Occident pentru că a intrat sub sfera lor de influență. Dar ne consideră tot cetățeni de categoria a doua...

IJ: Cu ce cărți sau evenimente ne veți surprinde în anii care urmează?

FS: Voi continua seria cărților de structuri algebrice și structuri neutrosofice, împreună cu profesoara indiană Dr. W. B. Vasantha Kandasamy. De asemenea, memoriile de călătorii prin Europa, Statele Unite, și China din ultimii doi ani. Nu am un plan pe termen lung, ci creez după inspirație. Mai depinde și de ce-mi cade în mână și citesc, care apoi mă inspiră.

IJ: Ați vizitat vreo 40 de țări pe toate continentele. Când aveți timp de toate?

FS: Jurnalul de călătorii îl scriu prin avioane, prin aeroporturi, sau serile la hotel. A devenit o pasiune să umblu cu carnetul după mine și să-mi aștern impresiile.

IJ: În septembrie-octombrie 2011 presa românească centrală a scris despre validarea parțială a ipotezei dvs. din 1972 când ați afirmat că viteza luminii poate fi depășită. V-au numit „românul care l-a contrazis pe Einstein”. Continui, făcând concluzia că astfel și Teoria Absolută a Relativității, pe care o propuseși în cartea dvs. din 1982, se confirmă. Este vorba despre experimentele de la CERN în care se demonstrează că neutrinii circulă mai repede ca lumina.

FS: M-a bucurat reușita acestui experiment internațional, confirmând atât ipoteza mea supraluminală cât și Teoria mea Absolută a Relativității. În vreme ce Einstein postulase în anul 1905 că viteza luminii nu poate fi depășită și că spațiul și timpul sunt relative, eu am considerat opusul său, și anume că viteza luminii poate fi depășită, iar spațiul și timpul sunt absolute. În felul acesta am eliminat unele anomalii (le numesc eu) din Teoria Specială a Relativității (TSR), cum ar fi: dilatarea timpului, contractarea spațiului, precum și a paradoxurilor relativiste – chestiuni care mi s-au părut ficțiuni științifice, nu realitate...

Am mers mai profund, și am considerat parametrizarea TSR, care generează mai multe Relativități.